

ПРОЛОГ

АУРІН

ДЕСЯТЬ РОКІВ ТОМУ

Тут небо не співає.

Воно не вихрує в танку, не виграє, не осідає на моїй шкірі солодкими пахощами, не овіває мое волосся прохолодним цілунком.

Не так, як це було в Аннуїні.

Дош проливає сльози, заливаючи землю водою, та навіть йому не до снаги змити тутешній сморід. Сонце сідає і сходить місяць, але й це не суголосить богиням на спочинку в зоряних шкаралупах. Крайнебо холодне й байдуже.

Ця місцина не навіює затишку домашнього вогнища. Хоча, з іншого боку, це може бути химера маленької дівчинки. Можливо, Аннуїн був геть інакшим, а я просто забула.

Якщо так, я краще й далі вдаватиму. Мені до душі його образ у моїх спогадах — сповнений життєдайних радощів в усіх його виявах.

Опісля вранішньої зливи і дотепер Дерфортська гавань залита водою. А втім, вона завше підтоплена завдяки морським хвилям або небесам. Подеколи завдяки обом. Тут не знайти дерев'яного даху, не просяклого водою, чи дверей, не відлущуваних гнітливою мокротечею.

З океану сюди часто-густо стягує буревійне хмаровиння. Хоча дощ тут не очищає. Він просто виливається назад у море, що його спородило, обдаючи рибним смородом залиті баговинням вулиці.

Сьогоднішнє вогке повітря просотується крізь сукню і тисне мені на груди. Віддай, пощастить, якщо просохне одяг, потому як я розвішаю його ввечері. Либонь, висохне і перестане кучерявитися волосся.

А втім, однаково ніхто не зважає на мою зачіску та одіж. Жадобливі очі завше зиркають на мої золотаві щоки, нипають по шкірі, разів у десять сьайливішій за звичайну. Ось чому мене нарекли пофарбованою дівчиною. Золотою сиріткою з Дерфортської гавані. Байдуже, в яке дрантя я зодягнута, бо воно приховує багатство, що суперечить здоровому глузду. Безглузда розкіш моєї шкіри ні до чого не призводить, та водночас впливає на *все*.

Базарні ятки, розкидані вулицею, досі поглинуті темрявою. Мішковинні лантухи промокли до нитки, а вози накріті ряднами, з яких скрапує вода. Я заплющую очі, силячись не зважати на важкий дух заліза, що розходиться ринком із кузні. Не зважаю на запах промоклих дерев'яних мостин пришвартованих суден. Не зважаю на сопух напівживої риби з коробів та солоного піску з берега.

На жаль, однієї уяви замало, аби розвіяти увесь той триклятуший сморід.

Безперечно, запах міг би видатися дрібку ліпшим, якби я не сиділа на сміттевій урні поза корчмою. Попри кислий дух старого елю, цей закамарок — одне з найсухіших і найтемніших місць, чим підвищує свою цінність.

Пововтузившись на металевій накривці, я спираюся спиною на стіну й оглядаю ринковий майдан. Мені тут перебувати небезпечно. Маю рухатися далі, хоча й це неабиякий ризик. У Закіра надто багато нишпорок у місті. Коли мене спіймають — питання тільки часу, всупереч тому, застаюсь я на місці чи прямую куди-інде. Я ховаюся від нього, від обов'язків, які він на мене поклав. Ховаюся від його горлорізів, що сновигають вулицями, пильнуючи за дітьми-жебракками — не заради їхньої безпеки, а задля того, аби ніхто не наважився зазіхнути на Закірову територію чи обікрасти її.

Я ховаюся в місці, яке не дає жодної надії приховати мене.

Мовби скоряючись незвіданій силі, я підводжу погляд в бік океану, що видніє між двома базарними ятками. Розглядаю вітрила кораблів на пристані, їхні обриси скидаються на припнуті хмари, що прагнуть доп'ясти до неба. Аж всередині все стискається од одного тільки вигляду цих символів утечі. Цих гойдливих принад свободи на обрії.

Нездійсненна казка.

У Дерфорті суворо карають відчайдухів, котрі надумують потрапити на борт, і я поведусь як цілковита дурепа, якщо сама спробую. Чимало дітлахів Закіра спробували, але не прожили достатньо, аби повідати свою маркотну історію. Навряд чи я колись забуду картину, як картини зідзьобували плоть зі здертою зарані шкірою, коли підвішені тіла погойдувались на припливному бризі та морщилися, розкладаючись під солоним дощем.

Бридезнішого смороду, либонь, в усьому білому світі не віднайти.

Добрий.

Це слово бринить в моїй голові, коли я споминаю своє життя в останні десять років. Багато інших дітей приходили і йшли, а я лишалася найдовше, адже моя химерна золотава шкіра приносить Закіру чималі грошенята. Та жодного разу за весь цей час він не був до мене добрий.

Присилувана цілими днями жєбрати на вулицях і вичищати кишені в сутінках, я мусила навчитися використовувати свою дивоглядну подобу, блиндаючи портовим містом. Або так, або доводилося видраювати дім Закіра до лиску, допоки в мене не тріскалася шкіра на пальцях і не тремтіли коліна. Хоча насправжки вичищати льох ніколи не вдавалося. Він завше відгонив холоднечю, пліснявою та пустокою.

Зазвикле нас там тримали напхом від одного десятка до трьох, втиснених разом під струхлявілими укривалами та дрантивими лантухами. Діти продавали, купували і гарували. Діти, які ніколи не бавляться, не вчаться і не сміються. Ми спимо й заробляємо копійки, таке-от дитинство. Дружні зв'язки завжди уриваються, їм тут немає місця, тоді як підлість та суперницька ворожнеча завсіди підживлюються під пильним оком Закіра. Адже нас тримали за собак, які запіненими пащами повинні вигризати одне в одного кістку.

Одначе поглянемо на це зі світлого боку. Позаяк, хоч він і не добрий... а міг виявитися набагато гіршим паскудником.

— А ти як гадала, що мало статися?— він пихкає, ніби я набита дурепа. — Ти знала свою долю, адже бачила інших дівчат. Ти ж знаєш правило, Аурін.

Я дивлюся йому в очі.

— Заробляти на своє утримання.

— Саме так. Ти заробляєш на своє утримання. — Закір розглядає мене, спиняючи погляд на брудному подолі, і деренчливий кашель вихоплюється з його обпеченої тютюновим димом горлянки. — Та ти чортова замазура, дівчино.

Для бідної жєбрачки-сирітки природно мати вигляд нечупари, але я із цієї ролі вже виросла. З настанням мого п'ятнадцятирічного повноліття Закір змінив мою одіж із залатаних лахів на жіночі сукні.

Коли він приніс першу сукню, мені зажевірїла надія, що вона неабияк мені личить. Я була настільки щиросердою, що сприйняла її як дарунок до дня народження. Спереду були справдешні рожеві мережива, а ззаду — бант, і це була найкрасивіша річ, що я колись бачила, відколи тут опинилась.

Втім, це тривало недовго, бо я швидко втямила мерзенну мету того плаття.

— Катай в «Усамітнення»! — велить мені Закір тоном, що не терпить заперечень.

Жах осідає в моєму животі, коли він відводить очі.

— Але...

Палець із жовтим нігтем тицяє мені в лице.

— Замовник сплатив за тебе, і він своє отримає. Тутешні роками чекали, поки розфарбована золота дівчинка виросте. Ти маєш надзвичайний попит, Аурін. Попит, який я ще й добряче підвищив, змусивши їх чекати, — за це ти маєш бути вдячною.

Добрий. Маю бути вдячною. Закір вживає ці слова, але я не певна, що він відає їхнє значення.

— Завдяки мені ти вибилася в найдорожчі повії Дерфорту, навіть не працюючи в бурдеї. Сідлиці шаліють від заздрощів. — Закір промовляє це так, мовби то неабиякий привід для гордошів, мовби він не тямиться від радощів із того, що інші повії упосліджують мене.

Він чуває зарослу щоку, а очі зблискують пожадливым вогником.

— Розфарбована золотом дівчина-жєбрачка з Дерфортської гавані нарешті дозріла для продажу на ніч доступу їй межі ніг. Я не дозволю тобі позбавити мене змоги розжитися на твоєму тілі чи занапастити мою честь на вулицях, — проказує він голосом, що гримить, мов розбурхані бурєю води.

На якусь мить я переводжу погляд через його плече на кораблі в гавані. На ті волелюбні озії з тріпотливими вітрилами, припнуті до моря.

Я була маленьким сонечком своїх батьків. Раніше я танцювала під співучим небом.

А тепер я тут, розфарбована шльондра в нетрях мокрої гавані, з просякнутим мочарями повітрям та безгучним криком у горлі, і жодному дощу не змити прокляття моєї позолоти.

Закір посмоктує свою люльку, і синява цівка диму з буркотінням випорскує з-під його зубів. Падлюці починає уриватися терпець.

— Трясьця твоєї матері! Все, що ти маєш робити, це просто сумирно лежати.

Від цих слів мене аж тіпає, на очах проступають нові сльози. Так само казав і чоловік, котрий стратив мою калину. «Просто лягай на сінник, дівко. Це буде швидко». Він кинув монету на сінник по тому, як закінчив свою брудну справу. Там я її й залишила, металеву, затерту і замацану купою рук, через які та пройшла, хоча й близько не закаляну тим брудом, що я.

Просто лежи там. Просто лежи, доки тебе розривають, по крихті. Просто лежи і відчувай, як вмираєш ізсередини.

— Благаю, Закіре.

На моє благання він скрегоче зубами об люльку.

— То ти вибираєш Бардена? Волієш мешкати в Істсайді?

Я рішуче віднікую головою.

— Ні.

Навіть тамтешні тубільці не хочуть жити в Істсайді, але більшість із них не мають спромоги виїхати. Зі сміттям за спиною, баюрами під ногами та господарем, що загороджує мені шлях, мене всякчас переслідує відчуття безнадії. Нікуди подітися, ніде сховатися.

Він смикає щелепою.

— Тоді до роботи. Негайно!

Понуривши голову, я протискуюся повз нього й чалапаю вулицею, а серце ніби виривається з горлянки й калатає по спині. Двійко поплічників Закіра крокують попереду, вказуючи мені дорогу, а він йде назирці, немов лиховісна тінь, змушуючи мене йти назустріч гіркій недолі.

Мої черевики прилипають до розмитої водою ріні, але я не зважаю на шербаті камінці, що вриваються в підошви. Я також заледве помічаю залюднений ринок, сповнений галасливих обговорень обладок та суперечок. Вже й не зводжу очі в бік кораблів, позаяк цей глум над свободою мені надто нестерпний. Отож, шукаю в собі те рятівне безбарвне знечуження і силкуюся вдавати, що я де завгодно, тільки не тут.

Насилу волочу ноги, але не важливо, наскільки повільно я волочуся, все одно ноги несуть мене до «Усамітнення». Однаково постаю перед його побіленими дверима і помічаю своє спотворене віддзеркалення в абияк встромлених денцях, вирізаних із бутлів і зацементованих взамін вікон. Вітражне скло нужденних.

Моє серденько галопує так сильно, що аж ноги підкошує, ніби я стою на одному з тих кораблів замість твердої землі.

Закір насуває на мене, і видих його синявого диму обвіває моє вухо. Барва як у бутлів.

— Пам'ятай моє напучування. Заробляй на своє утримання, бо інакше опинишся у Бардена Іста.

Обдавши мене наостанок суворим позирком, він сунеть, а його рука в кишені побрязкує заробленими на мені монетами, доки двійко його прихвоснів вигулькують та сліднують за ним, наче сторожові пси. Інші залишаються зі мною і стають на чатах біля дверей, пасучи вівцю Закіра. Я вже знаю без зайвого погляду назад, що там стоїть ще один чоловік.

Миршавий чоловік ліворуч обмірює мене оком із ніг до голови. Сіра землистість його обличчя не суголосна з жовтjавими очима.